

Arrest

nr. 145 928 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECLOEDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 juli 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene beweert dat zijn cliënt twee keer asiel aanvraag maar dat dit telkenmale geweigerd zou zijn geweest. We dienen echter op te merken dat de studie van het administratief dossier geenszins aantoont dat betrokkene in het verleden asiel heeft aangevraagd.

Betrokkene haalt aan dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging zou zijn in zijn land van herkomst waar hij zijn aanvraag zou kunnen indienen. Ook deze bewering klopt niet daar er wel degelijk een ambassade gelegen is te Rabat, alsook een Consulaat-generaal te Casablanca.

Betrokkene haalt aan dat zijn familie in België woont, meerbepaald zijn zus en hij verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat hij geen visum zou kunnen verkrijgen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene helemaal geen visum nodig heeft om terug te keren naar zijn eigen land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij niet met zijn paspoort zou kunnen reizen. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De loutere bewering dat hij momenteel fysiek niet zou kunnen reizen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene dit gegeven niet specificeert. Een loutere bewering kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij alhier sedert 2000 zou verblijven. Bovendien werd hem op 22.05.2007 en op 10.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: 'Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.' België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in zijn eigen levensonderhoud zou wensen te voorzien, dat hij bijscholingen zou gevolgd hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zich aldus heeft proberen te integreren, dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 10-11 G.W. juncto de materiële motivatieplicht het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt o.a. (stuk 1):

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

a) Buitengewone omstandigheden

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 oktober 2006), trad in werking op 1 juni 2007.

Hiermee werd het oude artikel 9, derde lid vervangen door een nieuw artikel 9bis.

Dit artikel 9bis vreemdelingenwet bepaalt: “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.”

De inhoud van deze “buitengewone omstandigheden” worden niet beschreven in de wet.

De Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 verduidelijkt echter:

“De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.”

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Wat in casu het geval is daar verzoeker reeds meerdere jaren in België woont en verblijft.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon. In casu heeft verzoeker zich steeds als een normaal zorgvuldig persoon gedragen en bevinden hij zich zonder opzet in huidige situatie, die verantwoord dat deze aanvraag via de burgemeester van zijn woonplaats wordt ingediend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Het langdurige en ongestoorde verblijf in België werd niet in rekening gebracht als “buitengewone omstandigheid” bij de beoordeling door verweerder zodat de verbreking van de bestreden beslissing wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich manifest opdringt.

De motivering van verweerder kan haar beslissing dan ook niet schragen.

Het feit dat verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid geniet omtrent de beoordeling van de ‘buitengewone omstandigheden’ bij een aanvraag conform artikel 9bis vreemdelingenwet, neemt niet weg dat hij er toch toe gehouden is om zijn beslissing deugdelijk te motiveren rekening houdende met alle elementen eigen aan de hem voorgelegde zaak (RvV nr. 36.370 dd. 21 december 2009).

Tenslotte is er het gegeven van het voldoen aan één van de criteria van de instructienota van 19 juli 2009, waarbij zowel de vorige als de huidige staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf bevestigden alsdat het voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19.07.2009, tevens wordt aanzien als het voldoen aan de buitengewone omstandigheden (zie infra punt b).

Kortom, verweerder schendt dan ook artikel 9bis vreemdelingenwet in samenlezing met de materiële motivatieplicht het gelijkheids-, redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen

van behoorlijk bestuur door te oordelen alsdat in casu geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn.

Minstens kan diens motivatie de bestreden beslissing niet schragen.

Onderhavig onderdeel van het middel is dan ook gegrond.

b) Gelding van inhoud instructienota t.a.v. DVZ als algemene beleidslijn waarop burger mag vertrouwen
Op 19 juli 2009 werden door de regering enkele regularisatiecriteria vastgelegd in een instructie aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State, verzekerden de bevoegde staatssecretaris alsook de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid omtrent art. 9bis vreemdelingenwet (zie: Overzicht “regularisatie (art. 9bis)” vanwege Kruispunt Migratie-Integratie en Dossier thématique l'ADDE, december 2011, Etat des lieux de la régularisation de séjour).

Het Kruispunt Migratie-Integratie stelt hieromtrent dan ook:

“Een tiental situaties (1.1 – 1.2 en 2.1 – 2.8) komen hierdoor zeker voor regularisatie in aanmerking. De criteria gelden permanent, behalve punt 2.8 van de instructie: dat kon alleen ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009. Deze termijn bleef onveranderd na de vernietiging van de instructie.”

In het kader van een behoorlijk bestuur dient een rechtsonderhorige immers te kunnen rekenen op een duidelijke gedragslijn van haar overheid.

“Voor een doelmatig en regelmatig bestuur is vereist dat, ook op vlak van de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid, de administratie een bepaalde gedragslijn volgt of beleidsnormen uitstippelt. (...) De naleving van de beleidsnormen bevordert de gelijke behandeling van soortgelijke gevallen. (...) Ook de burger heeft er belang bij vooraf te weten waaraan hij zich moet houden en wat hij te verwachten heeft.

(...)

Algemene beginselen zoals die met betrekking tot de gelijkheid, rechtszekerheid en consistent overheidsoptreden, kunnen immers in het gedrang komen zo het bestuur op een willekeurige wijze van eerder geformuleerde beleidsnormen afwijkt.”

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, Antwerpen, 2006, nr. 51, p. 70-71)

Op het ogenblik van indiening van het verzoek tot verblijfsmachtiging (op 22.07.2014) was verweerder al op de hoogte van het verbrekingsarrest van de Raad van State, doch was haar duidelijke beleid ontegensprekelijk zo dat zij in het licht van haar discretionaire bevoegdheid het artikel 9bis vreemdelingenwet interpreteerde in het licht van deze – vernietigde – instructienota.

Zo oordeelde verweerder in een ander dossier n.a.v. een verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 12.07.2011 nog (dossier 5801761):

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” (eigen benadrukking)

Verweerder kan op heden niet zonder meer – minstens niet zonder welkdanige duidelijke argumentatie/motivatie ter zake omtrent een blijkbaar gewijzigde ‘beleidslijn’ – stellen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State ... en bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Immers is het conform de eigen gezegden van verweerder “eveneens algemeen bekend” dat verweerder in het kader van de discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerder vernoemde instructie zal blijven toepassen !

Met huidige beslissing schendt verweerder dan ook de materiële motivatieplicht alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wordt immers beschaamd in zijn rechtmatig vertrouwen in een duidelijke beleidslijn van verweerder, waarvan zij zelf telkenmale van stelde dat deze “algemeen bekend” is.

Minstens schendt verweerder met huidige beslissing het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoeker toont aan dat hij zich in een gelijke situatie als hierboven beschreven bevinden (nl. instructienota 19.07.2009 zoals algemeen gekend vernietigd door Raad van State, doch evenzoveel algemeen gekend dat DVZ binnen de discretionaire bevoegdheid de criteria blijft toepassen), terwijl er een manifest verschil in behandeling bestaat, waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat.

De gelijkheidsnorm houdt in dat alle personen die in dezelfde feitelijke omstandigheden verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p.89).

“Het discriminatieverbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat.”

(S. SOTTIAUX, ‘Het gelijkheidsbeginsel: langs oude paden en nieuwe wegen’, in R.W. 2008-2009, p. 691)

Wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie van de instructie van 19.07.2009 voldoet ook meteen aan de buitengewone omstandigheden. Dit werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd zowel door de bevoegde staatssecretaris als de DVZ (zie stuk 5, blz. 2).

Het gelijkheidsbeginsel evenals het motivatiebeginsel werden in deze manifest geschonden.

Onderhavig onderdeel van huidig middel is dan ook gegrond”.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* omdat niet nader wordt gepreciseerd welke beginselen van behoorlijk verzoeker nog geschonden acht, behoudens de in het middel reeds aangehaalde gepreciseerde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip buitengewone omstandigheden maar met zijn betoog toont hij niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling gegeven heeft aan dit begrip die neerkomt op het vereisen van het aantonen van overmacht of van onvoorzienbare omstandigheden.

2.6. Verzoeker is van oordeel dat het een schending van de zorgvuldigheidsplicht vormt dat het langdurige en ongestoorde verblijf in België niet in rekening werd gebracht als buitengewone omstandigheid, maar hij gaat er te dezen aan voorbij dat de verwerende partij heeft geoordeeld: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in zijn eigen levensonderhoud zou wensen te voorzien, dat hij bijscholingen zou gevolgd hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zich aldus heeft proberen te integreren, dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Het gegeven dat de verwerende partij de elementen van integratie van verzoeker voortvloeiend uit het naar zijn oordeel langdurig verblijf in België op een

gemotiveerde en pertinente wijze niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid houdt niet in dat verwerende partij met dit element geen rekening gehouden heeft.

2.7. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfmachtiging vereist conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal worden nagegaan of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zoniet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verwerende partij vermag niet een vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.8. Verzoeker werpt op, *“Verweerder kan op heden niet zonder meer – minstens niet zonder welkdanige duidelijke argumentatie/motivatie ter zake omtrent een blijkbaar gewijzigde ‘beleidslijn’ – stellen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State ... en bijgevolg niet meer van toepassing zijn”* maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing nergens gemotiveerd wordt aangaande de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

2.9. Verzoeker kan niet dienstig noch rechtstreeks noch onrechtstreeks verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien zijn aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zijn aanvraag ook ontvankelijk is. Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing nog zou motiveren aangaande de instructie van 19 juli 2009. Er kunnen geen verwachtingen gebaseerd worden op een gedragslijn of verklaringen aangaande een gedragslijn die op een dusdanige manier toegepast wordt door de verwerende partij dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt en bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er bestaat voorts geen gelijkheid in onwettigheid. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Waar verzoeker verwijst naar verklaringen van bewindslui en van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State zullen worden toegepast, die bevestigd worden op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet toelaten om in het individuele geval van verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij dient immers de wet te laten primeren op de – vernietigde – instructie die werd gegeven door een staatssecretaris.

2.10. Uit verzoekers betoog blijkt de overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze is tewerk gegaan toen zij de bestreden beslissing trof.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA